

„Ez minden kalózmániás álma. Minden oldala csordultig van
örületes kalandokkal és tüzes románcsal...”

– Alexandra Christo, bestsellerszerző –

a kalózkirálynő bossúja

Vengeance of the Pirate Queen

*finep
selection*

TRICIA LEVENSELLER

TRICIA LEVENSELLER

a kalózkirálynő bosszúja

*Vengeance
of the
Pirate Queen*

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

1. fejezet

Nem félhetsz a sötétiségtől, ha te magad vagy az árnyak között rejtőző szörnyeteg.

Ötéves korom óta mindig ehhez tartom magam. Sok hideg, egyedül töltött éjszakán bevált. Még hasznosabb, amikor épp gyilkolok, ami pedig elég gyakran fordul elő. A kalózkirálynőnek rengeteg ellensége van, és engem szokott megbízni, hogy intézzem el őket. A mai célpontom Lord Vordan Serad, a kalóz.

Pályafutásom során most először kell ugyanazt a célpontot másodszor is becserkésznem. Ez nincs ínyemre! Sokkal jobb lett volna, ha kibelevük Vordant, amikor a legutóbb elkaptuk, de a néhai kalózkirály élve akarta.

Vordan nem tétlenkedett, amióta megmenekült. Álnéven rendelt magának egy hajót, új legénységet toborzott, és Butana szigetétől lassan elkezdte kiépíteni a hírnevét. Kétség sem fér hozzá, azt remélte, elég embert össze tud gyűjteni, hogy előbb-utóbb megkaparinthassa Alosa trónját.

Lehetett volna több esze! Menekülnie kellett volna tovább, miután sikerült a szárazföldi király és a néhai kalózkirály közötti huzavona alatt kiszabadulnia. Úgy akár lehetett volna szép, hosszú élete.

Ehelyett most itt vagyunk, és nem is sejti, hogy éppen az ágya alatt kuporgok.

Lámpafénynél készülődik az estére. A padlóról csak annyit látok, hogy lerúgja a csizmáját, és a szekrény felé hajtja. Aztán egy fehér ruhadarab repül utána, azt hiszem, az inge. Szerencsére a nadrágját nem veszi le. Átforgatja az egyik zsebét, egy pillanattal később pedig lágyan csörren valami. Biztosan elővette azt az érmét, amivel szeret babrálni, és letette az éjjeliszekrényre.

Vordan leül a padlóra, a hátát az ágy szélének támasztja, rejtekhelyemtől alig néhány lábnyira. A szívem szaporán ver a lebukás veszélye miatt.

Most megtehetném, azt hiszem. Csak odafordulnék, előrántanám a késemet a tokjából, és elválnám a torkát.

De Alosa azt akarja, hogy tudja, kinek a parancsára ölik meg, és könnyebben el fogom tudni hallgattatni, ha fentről támadok rá, és nem alulról.

Ölni könnyű. A csendben maradás a nehezebb része. Türelmesnek lenni, várni a megfelelő pillanatra. Ezek kellene ahhoz, hogy jól végezzem a munkámat. Egy orgyilkosnak nem a könnyű ölés a célja, hanem a legjobb ölés.

Teljesen mozdulatlanul figyelem, ahogy Vordan kinyújtja a fájós lábát. Alosa egyszer a szirénénekét használva kényszerítette arra, hogy leugorjon két emelet magasságból. Fogadni mernék, hogy Vordan még mindig órá gondol olyankor, amikor a hidegtől merevvé válik a lába. Mielőtt felállna, előrehajol, hogy megdörzsölje az izmokat a térde körül. Belekortyol valamibe az éjjeliszekrényén,

eloltja a lámpát, és leül az ágyra. Kinyújtom a karomat, hogy csak néhány hüvelyknyire legyen Vordan bal bokájától. Az ujjaimmal még közelebb lépegetek, amíg a mutatóujjam közvetlenül a sarka mögé kerül. Olyan könnyű lenne elvágni az Achilles-inát. Soha többé nem tudna járni. Ehelyett köröket rajzolgatok a padló fadeszkáira, és hagyom, hogy Vordan végiggondolja élete utolsó gondolatait. Végül sóhajt egyet, az ágyra emeli a lábát, és a takaróval babrál.

Amikor végre elcsendesedik, hallgatom a lélegzetét, arra várva, hogy lelassuljon. Aztán még egy kicsit várok. Ha visszafogom magam, amíg a célpontom mély álomba merül, kevesebb eséllyel ébred fel az általam keltett kis zajokra. Nem akarom, hogy magához térjen, amíg el nem foglaltam a helyemet. Csak akkor, amikor már késő lesz védekezni. Arról nem is szólván, hogy minél többet várok, annál nagyobb eséllyel alszik el mindenki más is az épületben.

Kicsusszanok az ágy alól, és felállok, közben figyelem Vordan alvó alakját, nehogy megmozduljon. Mivel a légzése nem változik, előhúzok egy kést, és az ágyhoz lépek. Az ablakon át gyér holdfény dől be. Az ágy túoldalára állok, hogy az árnyékom ne vetüljön Vordanre. A hátán alszik, a keze mellette a takarón, az arca a mennyezet felé néz. Jelentéktelen külsejű, közepes magasságú és termetű. Barna a haja és a szakállja. Különleges ismertetőjegye nincs. Így marad rejtve, tulajdonképpen így marad életben. Ránk, kalózkodókra nem igazán jellemző, hogy sokáig élünk. Legalábbis az előző király uralkodása alatt nem volt az.

Ahogy a törömet egyre közelebb irányzom a torkához, az előttem lévő arcot kicserélem egy másikra az emlékeim közül. Egy olyanra, akinek világosabb bőre volt, egy anyajegy a homloka bal oldalán és egy aranykarika az egyik fülében. A haja szalmaszínű, és simára bo-rotvált az arca, kis mélyedéssel az álla közepén.

Az első gyilkosságom.

Úgy teszek, mintha mind ugyanaz lenne, hogy újra és újra kiélvezhessem. Az utasításoknak megfelelően Vordan nyakán tartom a késemet. A szemhéja kettőt rándul, mielőtt felpattanna. Anélkül, hogy megmozdulna, a szeme jobbra fordul, hogy lásson.

– Te... – mondja. – Te az ő egyik embere vagy!

– A kalózkirálynő jókívánságait küldi. Szükséged lesz rá ott, ahová kerülni fogsz!

– Vár...

Mielőtt befejezhetné a kérését, mélyen belevágok, elmetszve a nyaki ütőeret. Vér áztatja át a lepedőt, csendesen csöpög a padlóra. Én pedig nézem, ahogy Samvin Carroter nyolcvankilencedszerre is kileheli a lelkét.

Letisztítom a késemet a takaró egy épen maradt részén, és a tokjába süllyesztem. Aztán előhúzó a kardomat az ágy alól, és visszacsatolom a derekamra. A legtöbb kalóz vadászkést használ, de én a kard sebességét és mozgékonyágát jobban szeretem. Ráadásul nemesi származású vagyok, és őrizni akarom ezt az emléket a családomról.

Kilépek Vordan szobájából, így az általa lakott kastély egyik folyosóján lyukadok ki. Megölte a tulajdonosait, egy családot. Megvesztegette vagy megfenyegette az egész személyzetet, és azt a néhány embert, akik felett rendelkezett, elhelyezte a kényelmes szobákban. Ezt a mintázatot kellett figyelnem, amikor lenyomoztam.

Legutóbb megtanulta, ha egy helyben marad, Alosa biztosan megtalálja, ezért beköltözött valami elegáns helyre, ahol legfeljebb egy hónapot töltött, és járta a nagyvárosokat, hogy támogatókat hajkurásszon. Aztán elköltözött egy új szigetre, új városba, a Tizenhét Sziget valamelyikén, és kezdte az egészet előlről.

Pechjére egy ilyen kiszámítható mintázat semmivel sem jobb, mint egy helyben maradni.

Az ajtó halkan kattant egyet, ahogy becsukom magam után, mielőtt végighaladnék a kárpittal borított emeleten. Kibukkanok a folyosóról, és elindulok a központi lépcsőn, a lépcsőfokok szélére lépve, ahol kevésbé nyikorognak. Három emelet lefelé, és elérem a földszintet. Ugyanott szeretnék kimenni, ahol bejöttem, ezért áthaladok a konyhán.

– Hahó! – szól egy hang, és én gyorsan lekuporodom. Mindenkinek aludnia kéne, de valaki biztosan megéhezett az éjszaka. Lehet, hogy még nem végeztem az öldökléssel? Ez a gondolat kellemes melegséggel tölti el a kardforgató karomat, az ujjaim alig várják, hogy fegyver után nyúlhassanak. Ahogy a legközelebbi asztal alá mászom, a szívem megint zakatol. Ehhez a vad dübörgéshez már hozzászoktam, néha még vágyom is rá. A vadászat izgalma.

– Hallottál valamit? – kérdezi ugyanaz a hang.

– Nem, de valószínűleg Miss Nyles jött volna a konyhába. Gondolom elszaladt, amint meglátott minket.

Az első fickó felmordul.

– Tegnap jó alaposan elláttuk a baját, nem?

– Azért nem volt az olyan jó, mint a tegnapelőtti fenekelés!

A nevetésük úgy tölti be a szobát, mint egy testet fertőző betegség. Kikukucskálok az asztal alól, hogy megnézzem őket. Két vadállat, csak sötét körvonalak az asztalukon lévő csenevész gyertya fényében. Hideg sülteket tűznek késhegyre és tömnek a pofájukba, közben egy flaskát adogatnak egymásnak.

Csendben elosonhatnék mellettük, és elhagyhatnám a kastélyt anélkül, hogy bárki is észrevenne.

De nem fogom ezt tenni, azok után, amit hallottam.

Veszélyes úgy támadni, hogy mindketten teljesen éberek, mégis vállalom ezt a kockázatot. Elindulok az asztal alatt, és átpréselem magam két szék között. Nem vagyok több egy árnynál, ahogy ket-tejük mögé libbenek, és előhúzom a kardomat. Először a nagyobb-bikat támadom meg, a kard markolatával tarkón vágom. A másik megfordul, és éppen csak fel tud üvölni, mielőtt a fejét a pultra csapnám. Egyikük sem kel már fel többet, miután eszméletlenül a padlóra roskadnak.

Lépések dübörögnek a fejem felett, a rövid kiáltástól felébredtek, és ez döntésre kényszerít. Még elosonhatok, eltűnhetnek a szemük elől a kanyargós városi utcákon.

Vagy...

A padlón fekvő alakokat bámulom.

Vagy befejezhetem a bosszút.

Nem is igazán kérdés, mit kell tennem.

Visszaosonok a sötét előszobába, miután meggyőződtem róla, hogy senki sem ért még le az emeletről. A lépcsőt korlát szegélyezi, amelyet fémrudak kötnek össze minden lépcsőfokkal. Kinyújtom a kezemet, hogy megnézzem, befér-e a rudak közötti résekbe.

Befér.

Ahogy Vordan emberei rohannak lefelé a kanyargós lépcsőn, fel-emelt lámpásokkal, én oldalról mászom fel a lépcsőn, rúdról rúdra húzva fel magamat. Kinyúl, megmarkol, felhúz. Újra. Mire eléri a földszintet, már túl magasan vagyok, hogy észrevegyenek. Négyen szaladnak át alattam a konyhák felé. Amikor az utolsó éppen a megfelelő pozícióban van, elengedem magam. Összeomlik a súlyom alatt, és mielőtt felkelhetne, eltöröm a nyakát.

Az első két ember már a konyhában van, de a harmadik megfordul, meghallotta a társa földbe csapódásának a hangját. A kardom

hegyével elvágom a torkát, mielőtt felfoghatná, mi zajlik éppen körülötte. Ahogy a konyha ajtaja felé rohanok, lerázom a fegyveremről a vért, és a falhoz lapulok, közvetlenül a bejárat mellett. A hüvelyébe teszem a kardomat, és előveszem a törömet.

– Két emberünk eszméletlenül fekszik itt – mondja az egyik férfi. – Fújjatok riadót!

A másik a parancsot követve kirohan a konyhából. Megragadom a karját, a falhoz vágom, és végighúzom a pengét a torkán.

– Hahó! – kiáltja bentről az utolsónak maradt fickó. Valószínűleg látta, hogy a társa eltűnt a látóteréből, mielőtt az ajtó becsukódott volna.

Miért haboznak az emberek, amikor valami igazán gyanús dolog történik? Talán azt várják, hogy a hozzám hasonló szörnyek majd felfedik magukat?

Hozzáteszi:

– Ki van ott?

Állítok a töröm fogásán, és kivárom, mit fog tenni.

Segítségért kiált, ebből nagyjából meg tudom állapítani a konyhában elfoglalt helyzetét.

Szélesre tárom az ajtót, célba veszem a zsákmányomat, és elhajítom a pengémet. A kés pontosan célba talál, a torkába fúródik. Egyelőre nem szedem össze a fegyvert, nincs sok időm.

Jobbra fordulok, ahol a rejtett cselédlépcső található. Közben Vordan emberei kiugranak az ágyukból, és kirohannak a folyosókra. Ahogy visszamászom a legfelső szintre, látom őket minden lépcsőfordulóban. A sötétség nekem kedvez, az öleléséhez hozzá vagyok szokva. Nem hinném, hogy bárki lenne rajtam kívül, aki ilyen jól lát a sötétben. Én ki tudom venni a körvonalait, nekik pedig fogalmuk sincs, hogy csak pár lábnyira vagyok tőlük.

Egyikük sem néz felém. Senki nem gondol arra, hogy a cselédlépcsőt használja, talán nem is tudják, hogy itt rejtőzik. Ezek mindannyian gyilkosok, tolvajok és mindenféle más aljas söpredék. Nincsenek hozzászokva az ilyen fényűző szállások elrendezéséhez. És mivel Vordan folyton készenlétben tartotta az embereit, nem is lett volna alkalmuk erre kóricálni.

Elérem a harmadik emeletet, ahol Vordan holtteste már oszlásnak indult, és sorra bekukkantok a hálószobaajtókon.

Amikor találok valakit, akit nem ébresztett fel a kiabálás, bemelegyek, az ágyhoz lépek, és elvágom a torkát. Nem ez a legkreatívabb technika, amivel véget vethetek az életének, de ez a leghatékonyabb, a legkevesebb erőfeszítést igénylő. És még sok torkot kell elvágnom, ezért takarékoskodnom kell az erőmmel.

– Oda hat emberünk! – kiáltja valaki lentről.

– Oszoljatok szét, és kutassátok át a kastélyt! Te, ott... Te pedig menj, ébreszd fel a kapitányt!

Visszarohanok Vordan szobájába, és beslisszanok az ágy alá. A vér már nem csöpög. Részben megalvadt a padlón az ágy másik oldalán.

Kinyílik az ajtó, és csizmás lábak közelednek Vordan nyughelyéhez.

– Kapitány, valaki betört hozzánk!

Hátralép, valószínűleg a kezéhez tapadó vér miatt.

Kirántom alóla a lábát, magam alá gyűröm a ficánkoló testét, és már épp a torkára támadnék.

Az utolsó pillanatban azonban elfordítom a kezemet, és a késem markolatát szorító öklömmel behúzok neki egyet, ahogy Mandsy tanította, ha csak eszméletlenné akarom tenni az embert. A srác

nem lehet több tizenkét évesnél. Magas, a végtagjai viszont vékonyak. Rossz társaságba keveredett, de még én sem gyilkolok gyerekeket.

Visszamegyek a folyosóra, és szellemként osonok végig a házban. Hallom, ahogy ajtók csapódnak alattam, kardokat rántanak, az ellenfeleim egymás között suttognak.

Átkutatom a többi hálósobát ezen a szinten, elmentszve még három torkot, mielőtt visszatérnék a cselédlépcsőhöz, ahol leereszkedem az alattam lévő szintre.

Kikukucskálok a folyosóra, és látom, ahogy egy kalóz belép az egyik hálósobába, hogy átkutassa. Követem, mögé lopózom, és egyik kezemmel befogom a száját, miközben végighúzom a törömet a torkán. Ahogy újra a folyosóra érek, feltűnik, hogy Vordan legénységének csak egy részénél van lámpás. Ha esetleg meglátnának, úgy néznék ki, mint egy másik kalóz, aki a kastélyt kutatja, akárcsak a többiek.

Követek egy másik embert egy másik szobába, ugyanazt a taktikát alkalmazva, mint korábban. Ez letérdel, hogy az ágy alá nézzen, és nem hallja, ahogy mögé lopózom. Ahogy felegyenesedem, a késről vér csordogál az ujjaimra, ezért szánok egy kis időt arra, hogy megtörölgessem a kezemet és a kést az ágyneműn, mielőtt újra ki mennék.

Két alak jön felém a folyosón, lámpás nélkül, ezért a falhoz lapulok, hogy elférjenek mellettem.

Előhúzóok még egy kést, és követem őket egy másik szobába. Az egyiküket a háta közepén találom el, ott, ahol a bőr és izomréteg alatt a szíve dobog. A másik megfordul, de addigra rávetem magam, és elnyiszálom a torkát a másik késemmel.

Ahogy feltápáskodom, megpróbálok visszaemlékezni, mikor öltem utoljára ennyi embert egyetlen éjszaka alatt. Azt hiszem, valójában még sosem történt ilyesmi.

Ez egy új élmény.

Néhány ember felmegy a harmadik emeletre, ahol még több halottat fognak találni. Mások az első emeletre tartanak. Először a fentiek nyomába eredek.

Utolérve a sor végén haladót, befogom a száját, és megölöm, majd elkapom, mielőtt hangos puffanással összerogyhatna.

A következő túl nehéz ahhoz, hogy megtartsam, ezért az egyik zárt ajtóhoz simulok, mielőtt néhányan hátrafordulnak.

– A francba! – mondja valaki. – Találjátok meg a rohadékot!

Nem értettem pontosan, mit mondott, „Találjátok meg a rohadékot!” vagy „Találjátok meg a rohadékokat!”. Ez vajon sértés vagy bók? Amikor valaki elhalad mellettem, előugrom a rejtekhelyemről, és összezúrom a fejét a szemközti falon. Hallom, ahogy egy pisztolyt kibiztosítanak, ezért megfordítom a fickó testét, hogy őt találja el a lövés. Mielőtt elengedném, előkapok egy másik tört, és beleállítom a lámpást tartó fazonba. A fény kialszik, amikor összeesik.

Felfelé tartó léptek dübörögnek a lépcsőn, több lámpást is hoznak magukkal, földre vetem hát magam, mintha csak egy lennék a halomra hányt holttestek közül.

– Hol van a gazember? – kérdezi az egyik újonnan érkező.

– A fickó úgy eltűnt, mint a kámfor – mondja valaki a korábbiak közül.

Na, ez viszont biztosan sértés.

Amíg elhaladnak mellettem, tökéletesen mozdulatlan maradok. Az egyik karom a fejem fölé van hurkolva, elrejtve hosszú copfomat a szemük elől, arra az esetre, ha valaki esetleg lepillantana.

Egy csizma az oldalamba fúródik, de türtőztetem magam, és nem mordulok fel. Csendben várom, hogy az újonnan érkezők elhaladjanak mellettem.

Amikor kicsit eltávolodtak, egyesével csapok le rájuk. Torkokat metszek el. Fejeket török be. Holttesteket kapok el. Ölök. Megint. Ölök.

A kezem újra vértől síkos. Egészen beborít a sok fröccsenés miatt. Elhajolok egy felém suhanó vadászkesz elől, miközben egy másik kalózra támadok. Az első ütésemet kivédi, de arra nem számít, hogy másodszor is ilyen gyorsan lesújtok rá. A szívébe döföm a kést.

Megpördülök, mert aki elől az előbb kitértem, épp a kardját felemelve ront rám. Félreugrom, de egy holttestre esem, és kibicsaklik a bokám. Amint sikerül az ép lábamra állnom, gyorsan megfordulok, elhajolok egy suhintás elől, és a férfi gyomrába szúrom a törömet. Kegyelemdöfésként a torkát is felhasítom.

A kastélyra ekkor mély csend telepszik.

Felállok, és végighordozom a tekintetemet a vérfürdőn. A bokám lüktet, éles fájdalom hasít belé, amikor megpróbálok rátámaszkodni. Ettől kicsit lelassulva összeszedem a tőreimet, és tiszta rongyokat keresek, hogy megtöröljem őket. A kezemet is megpróbálom megtisztítani, de még mindig vörös. A megszáradt vér beivódott a bőröm redőibe. A kardomat és a késeimet visszateszem a tokjaikba. Kibontom a meglazult hajamat, és újra befonom.

Ezután átkutatom a kastélyt, míg megtalálom a cselédek körletét. A legtöbben elbarikádozták magukat a szobájukban, vagy az ágy alá bújtak.

Némi időbe telik, de végül kiderítem, hol lakik Miss Nyles.

– Ezeket neked hoztam – mondom, és egyesével bevonszolom a konyhából a két eszméletlen kalózt, nem törődve a bokámba

nyilálló fájdalommal. Szerencsére a cselédek szállásai a földszinten vannak, különben nem tudtam volna őket odacipelni.

Előveszek egy tórt, és Miss Nylesnak nyújtom, a markolatot felé tartva.

A fiatal nő hol a késemre, hol a hálószobája padlóján fekvő, megkötözött, eszméletlen vadállatokra kapja a tekintetét. Végül elveszi a felkínált fegyvert.

– Azt javaslom, várj, amíg felébrednek – mondom. – Úgy jobb lesz.

Aztán magam mögött hagyom a kastélyt, és hazahajózom.

2. fejezet

A tengeri szellő melegen simogatja a bőrömet, ahogy a hajóm lehorgonyzik Várszirt trópusi partjainál. Ezt a szigetet a kalózkirálynő a szirén anyjától kapta ajándékba. Alosa eredetileg Alosa-szigetnek akarta elnevezni.

– Én vagyok a királynő. Miért ne nevezhetném el magamról? – kérdezte.

– Egy kicsit önteltnek tűnnél – válaszolta Niridia, az elsőtisztje.

– Hát aztán? Ha egy férfi nevezne el magáról egy szigetet, senkinek a szeme sem rebbenne.

– Te nem vagy férfi.

– Nem, én sokkal jobb vagyok.

– Tehát túl jó vagy ahhoz, hogy magadról nevezd el egy szigetet. Alosa rámeredt.

– Miért ne lehetne valami visszafogottabb? – vetette fel Mandsy, Alosa lejobb gyógyítója. – Mondjuk, Várszirt?

Alosa fintorgott egyet, mintha valami savanyúba harapott volna, majd felém fordult.

– Te mit gondolsz?

– Nevezd Várszirtnek.

– Nyeh... Hát jó...

Egy üdítően csendes társaság evez ki velem a partra egy kis csónakban.

Amint kiszállok, valahol a távolban fegyver dördül.

Ez nem feltétlenül jelent veszélyt, lehet, hogy csak a lőtéren gyakorol valaki. De a megérzéseim azt súgják, járjak utána, ezért elindulok a hang irányába. A homokos partot pálmafák szegélyezik, és innen egy jól kitaposott ösvény vezet a sziget közepére, ahol Alosa erődítményének építése még javában zajlik. A munkások szorgalmasan dolgoznak, kalapálnak és fűrészelnek. Elhaladok mellettük, ekkor pedig újabb lövést hallok, amit halk nyöszörgés követ, felgyorsítom hát a lépteimet.

Amikor a lőtérre érek, különös látvány fogad. Egy férfi van egy bábuhoz kötözve, tőle körülbelül húszlábnyira Alosa és Riden áll. Nagy tömeg gyűlt össze körülöttük. Áttörök rajta, hogy jobban lássak.

A királynő kibiztosítja a pisztolyát, céloz és lő. A férfi jobb válla felett a levegőbe repül egy kis szalmacsomó, és rászóródik. A szerencsétlen próbál elhúzódni.

– Eddig ez volt a legközelebb – gúnyolódik Alosa, Riden felé fordulva.

Riden mosolyától a királynő arca is felragyog, nekem meg vissza kell fognom magam, hogy ne ráncoljam a homlokom. Jobban szerettem Alosát, mielőtt udvarlója lett. Most folyton szerelmesen néz, túl sokat nevet, és egész nap el kell viselnem ezt a Rident.

A fegyverek újratöltésével megbízott kalóz átnyújtja neki a pisztolyát. Riden le sem veszi a szemét Alosáról, miközben kinyújtja a karját, és lő.

A megkötözött fickó fejéről lerepül a kalap, a tömeg ujjongásától kísérve.

– Na, megeredt már a nyelved? – kiáltja oda neki Alosa. – Vagy megvárod, hogy megnyerjem ezt a fogadást?

A fogoly az ajkába harap, hogy véletlenül se járjon el a szája, ezzel még jobban felhergelve Alosát. Kezébe vesz egy újabb pisztolyt, hátat fordít a célpontjának, és a vállára támasztja a fegyvert.

– Várj! – ordít fel a férfi. – Jól van, jól van. Draxen volt az. Draxen küldött, hogy elraboljam a testvérét és...

Alosa meghúzza a ravaszt, a tömeg pedig felhördül, ahogy a lövedék a fickó gallérjának szövetét súrolja, alig egyhüvelyknyire a nyakától. A szerencsétlen elájul a rémülettől, Alosa pedig még arra sem veszi a fáradságot, hogy megforduljon, és megnézzze, eltalálta-e, vagy sem. Egyszerűen ennyire profin céloz.

– Felvágós vagy – mondja neki Riden.

– Ne legyél ilyen undok csak azért, mert vesztettél. Na mármost – kezdi Alosa, a tömeg felé fordulva –, ki lesz a következő?

Nem, nem a tömeghez beszél. Hanem a megkötözött férfiak és nők sorához, akik elöl állnak, őket őrzik a tömeg.

Alosa elindul feléjük, közben kifújja a füstöt a fegyveréből.

– Mindannyian az újoncokat szállító hajón érkezettek. Ez a férfi is köztetek volt, és Riden szobájában fogták el. – Alosa hüvelykujjával a válla fölött rámutat az előbb céltáblának használt emberre. – Draxen túlságosan szeret túlzásokba esni ahhoz, hogy csak egy embert küldjön elvégezni a piszkos munkát, szóval ki akarja önként

felfedni magát? Most van itt az alkalom. Jókedvemben vagyok, miután megnyertem azt a fogadást.

Senki nem szól egy szót sem, és pontosan tudom, mi következik. A királynő énekelni kezd.

Alosa énekét hallani semmihez nem fogható élmény. Rám nem hat, mivel nő vagyok, mégis elismerem, fájdalmasan gyönyörű. Egy szót sem ismerek fel a dal szövegében, talán nincs is értelme, de az első férfi, akinek a csuklója és bokája is meg van kötözve, mégis azt mondja:

– Nem.

A második ugyanúgy:

– Nem.

A harmadik:

– Igen.

Riden előrelép, és elválasztja a férfit a többiektől.

Alosa csak énekel és énekel, végighalad a soron, néhány hangjeggyel kiszűrve a kémeket az emberei közül. A bűbája hatása alatt álló férfiak kénytelenek igazat mondani. Kénytelenek pontosan azt tenni, amit mond. Teljesen tehetetlenek az akaratával szemben. És bár ez félelmetessé teszi, soha nem láttam, hogy önző célokra használta volna az erejét. Alosa megvédi magát és azokat, akik őt szolgálják. Semmi több. Ennél azonban nem adja alább.

Olyan királynő, akit büszkén szolgállok.

Észreveszek egy kis mozgolódást a sor végén. Rögton ezután elszabadul az egyik kalóz, biztosan elvágta a kötelékeit valamivel, amit sikerült elrejtene. Alosa könnyen megállíthatná a hangjával, ehelyett csak egy pillantást vet Ridenre.

Riden a menekülő után ered, közben Alosa befejezi a vallatást, a két nőt kihagyja a sorból. Valószínűleg nekem tartogatja őket, hogy

később kihallgassam őket. Megvannak a módszereim, hogy egyetlen szó nélkül kicsikarjam az emberből az információt.

Ekkor egy másik kalóz megpróbálja megelőzni Rident, hogy ő kapja el a menekülő árulót. És ahelyett, hogy elkapná, ő fegyverződik le, és ezzel fegyverhez juttatja az árulót.

Remélem, ez egy újonc volt... Mennyire kell zöldfülűnek lenni ahhoz, hogy egy fegyvertelen ember elvehesse a kardodat?!

Riden gyorsabb. A királynő udvarlója szélvészfényben szalad, és ügyesen harcol, és részben pont ez teszi annyira elviselhetetlenné. Szörnyen öntelt. Nem kevés oka van a büszkeségre.

Sokkal jobban tiszteltem azokat, akik tisztában vannak a saját képességeikkel, de ezt magukban tartják.

Végül a menekülő fickónak nincs más választása, mint megfordulni és harcolni, különben Riden leteríti hátulról. Megmérkőznek, acélpengéik egymásnak feszülnek, közben Alosa a sor végére ér.

Ekkor vesz észre engem, amint a tömegben rejtőzöm.

– Sorinda, hát visszatértél!

– Épp most. Hallottam a lövéseket, és jöttem megnézni, mi történik.

Alosa átkarol, és elvezet a többiektől. A matrónnői már viszik az árulókat és a két nőt kihallgatásra. A többieket elengedik. Elhaladunk Riden mellett, aki még mindig el van merülve a küzdelemben.

– Ez az első alkalom, hogy valaki betört a szigetre – mondja Alosa. – És ki áll mögötte? Nem a szárazföldi király. Nem, Ladell túl buta ehhez. A nyavalygó, haszontalan, átkozott Draxen az! Mindig csak púp volt a hátamon. Riden, ne játszadozz már velem, még csak meg sem izzadtál!

– Sikerült kiszabadítania magát. Az a legkevesebb, hogy úgy tesz, mintha lenne ellenem bármi esélye!

– Csak vidd a többiekhez! Felügyeled a foglyokat, amíg eldöntöm, mi legyen velük?

Riden egy gyors mozdulattal kirúgja ellenfele alól a lábát, rálép a fegyvert tartó kezére, és a szablyáját a torkához szorítja.

– Természetesen, szerelmem.

Alosa elfojt egy mosolyt, miközben előrehajol, hogy valamit Riden fülébe súgjon. Riden bólint egyet, de egy pillanatra sem veszi le a szemét a szorításában vergődő betolakodóról. Ezután Alosa Kalligan, a kalózok királynője bevezet az irodájába – ez egyike azon kevés helyiségeknek az erődben, ami már elkészült.

– Hogy ment? – kérdezi, és azonnal tudom, miről van szó.

– Meghalt.

– Tudta, hogy én küldtelek?

– Tudta.

– Helyes. Nem volt semmi bonyodalom?

Vállat vonok.

– Semmi olyan, amivel ne tudtam volna megbirkózni.

Szerencsére a sántításom elmúlt, és az a néhány karcolás, amit szereztem, elég jól begyógyult az alatt az egy hónap alatt, amíg eljutottam az erődbe a Tizenhét Szigetről. Alosa az asztala túloldalán lévő székre mutat, jelezve, hogy üljek le.

– Hogy vagy? – kérdezi.

Ez az egyik dolog, amit szeretek Alosában. Őszintén törődik a legénysége minden tagjával, és igyekszik gondoskodni a testi-lelki jólétünkről.

– Jól vagyok – válaszolom. Mindig jól vagyok. Csak úgy jól. Sohasem jobban. Soha rosszabbul. Kitartok. Meginingathatatlan vagyok, amíg van mivel elfoglalom magam.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Nem válaszol semmit, valószínűleg abban reménykedik, hogy megosztok vele még legalább egy kis morzsányi információt.

– Mostanában jobban alszom – mondom, mivel tudom, hogy ennek örülni fog. Nem is igazán hazugság. Sokkal többet aludtam éjjelente, amíg begyógyultak a sebeim.

– Ez remek.

– És te? – kérdezem, kétségbeesetten próbálva elterelni magamról a figyelmet.

Összeszorítja az ajkát.

– Sok a dolgom.

– Azt akarod mondani, hogy egy kalózbirodalmat vezetni megterhelő feladat?

Erre elmosolyodik. A szeme egészen zöld a sok sziréndaltól, amit ma elénekelt, és egy bíborvörös fűzőt visel, ami a vörös hajával együtt lenyűgözően fest.

– Annyi minden van, amivel foglalkoznom kell. Az erődítmény építése, például. Aztán a szigetre bejövő és kimenő pénzforgalmat is muszáj állandóan felügyelni. Tenirit nagyon boldoggá teszi, hogy egész nap számolhatja a sok aranyat. Új kapcsolatokat építék apám régi ügyfeleivel, hogy mindenki, aki át akar kelni a tengeren, megfizesse a jussomat. Arról nem is beszélve, mennyi ellenségem van, akiket szemmel kell tartanom, nehogy eszükbe jusson valami.

– Nem olyan csodálatos királynőnek lenni, mint gondoltad? – kérdezem.

Széles mosolyra húzódik a szája.

– Még csodálatosabb, mint gondoltam volna. Csak a rossz dolgok miatt panaszkodom. Ezeket kell csak elviselnem a gazdagságért, a tiszteletért, a hírnévért és a sok izgalmas kalandért cserébe.